

kravet på dette punkt tænkes udformet efter samme kriterier som ved de almindelige handelsskoler. Efter rådets opfattelse adskiller den højere undervisning sig i pædagogisk henseende så afgørende fra den mere elementære, at ansvaret for undervisningen alene bør placeres hos vedkommende studieleder.

Med hensyn til *diplomundervisningens* gennemførelse anføres i betænkningen, at det såvidt muligt pålægges skolerne at undgå en samling af undervisningen på en enkelt dag ugentlig (betænkningens s. 9 nederst). På baggrund af de erfaringer, Handelshøjskolen i København har indvundet igennem snart 30 år, anses det for overordentlig betænkeligt at tillade undervisningen gennemført på en enkelt dag ugentlig (i praksis vil dette betyde lørdag eftermiddag fra kl. 14 til kl. 20), på grund af den indlysende fare for en manuduktionspræget undervisning og i det hele for, at undervisningens kvalitet ikke kan holdes på et for en højere læreanstalt forsvarligt niveau.

Endelig omtaler betænkningen (s. 9), at provinsskolerne indtil videre som hidtil bør anvende de *skriftlige eksamensopgaver*, der stilles af Handelshøjskolen i København, men den peger samtidig på, at der burde etableres et nærmere samarbejde mellem København og provinsen, og med den største betænkelighed på muligheden af en ordning, der begrænser handelshøjskolernes selvstændige udvikling. Dette vil nemlig indebære en udtalt fare for, at undervisningen vil synke ned til blot og bar kundskabsmeddelelse. Forskningens videreførelse forudsætter ubetinget, at også eksamensstoffet er genstand for fortsat udvikling, og man bør derfor undgå forholdsregler, der kan medføre en kvalitetsmæssig forringelse gennem en unødigt standardisering af eksamens- og undervisningskravene. I stedet mener rådet, at provinsens højskoler bør tilstræbe selvstændighed på dette felt, og i samme omfang som kvalificerede studieledere ansættes, synes det naturligt at overlade disse på egen hånd at udforme deres eksamensopgaver. Den fornødne ensartethed i eksamensfordringerne vil kunne sikres gennem en fælles censorordning f. eks. i lighed med den, der består mellem universiteterne i København og Aarhus.

Til slut skal peges på, at det må være en forudsætning for, at en højere uddannelse kan meddeles på betryggende måde, at vedkommende højskole råder over et fagbibliotek, der er forsynet med den litteratur og de tidsskrifter, som de studerende nødvendigvis må stifte bekendtskab med udover lærebøgerne. Det vil derfor være rigtigst, om der under betingelserne for godkendelse indgår krav om, at der skaffes de studerende adgang til et sådant fagbibliotek.

Under henvisning til foranstående mener undervisningsrådet, at lovforslagets § 1, stk. 1, nr. 2, bør have følgende ordlyd:

„at højskolen har sikret sig videnskabeligt kvalificerede studieledere, der kan hellige sig forskning og undervisning som en hovedopgave, og at den iøvrigt råder over lærerkrafter med de fornødne teoretiske kvalifikationer i vedkommende fagområde. Til bedømmelse af diplomstudieledernes kvalifikationer nedsætter handelsministeren sagkyndige udvalg.“

Undervisningsrådet mener endvidere, at der enten i loven eller dens motiver bør gives udtryk for, at betingelserne for godkendelse ikke blot skal anvendes på fremtidige højskoler, men at de også bør bringes i anvendelse overfor de bestående, eventuelt således, at der indrømmes disse en rimelig frist til at opfylde betingelserne.

København, den 1. marts 1951.

Christen Møller,
direktør for Handelshøjskolen i København.

Poul Nyboe Andersen,
professor i nationaløkonomi.

Bjarke Fog,
lektor i erhvervsøkonomi.

Palle Hansen,
docent i regnskabsvæsen
og revision.

Poul Høybye,
docent i fransk.

Jan Kobbervagel,
professor i erhvervsret.

Z. D. Lando,
docent i erhvervsøkonomi.